

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„ZAŠTO ME PROGONIŠ?“

– DJELA 9:1-19 – 18. TRAVNJA –

Ključni tekst: – „*I pade na zemlju i začu glas kako mu govori: Savle, Savle, zašto me progoniš ?*” – redak 4

KAKO smo već spomenuli uspostavu Evandjelja u Judeji i Samariji i otvaranje vrata mogućnosti za pogane, dolazimo sada do razmatranja širenja poruke među poganima. Ovo nas dovodi u dodir s velikim apostolom Pavlom, čiji će rad u službi biti tema Međunarodnih lekcija do kraja ove godine.

Apostol pogana imao je dva imena, Savao i Pavao. Židovskog podrijetla dobio je ime po prvom izraelskom kralju, Šaulu; ali, budući da je njegov otac bio Rimski građanin, bilo je prikladno da dobije posebno ime s takvim i Pavao je izabrano – vjerojatno zato što je na grčkom jeziku ime Savao (Saulus) označavalo „geganje.” Otkrivamo da je nakon što je služba svetog Pavla stigla u strane zemlje, usvojio je i koristio se isključivo svojim Rimskim građanskim imenom.

Njegova obitelj bila je izrazito židovska i religiozna – farizejska. Zbog toga nije bio poslan na Sveučilište u Tarzu, već u Jeruzalem u Gamalielovu školu. Ipak, vrlo je vjerojatno da mu je njegovo rano druženje s učenim Grcima pomoglo da stekne mentalnu ravnotežu, što mu je kasnije bilo od pomoći kada se obratio svim klasama.

Tradicija kaže da su njegovi roditelji bili prilično bogati, kao što implicira njihov položaj Rimskog građanstva. Pavlovo obrazovanje u Gamalielovoj školi to dalje implicira, budući da je to bila napredna škola ili sjemenište, koje je pohađalo samo nekoliko ljudi osim sinova bogataša. Pretpostavlja se da ga je Pavlovo obraćenje na kršćanstvo potpuno izoliralo od njegova doma i obitelji i lišilo ga prihoda koji je prije uživao, a svega toga rado se odrekao za Krista. Činjenica da je imao zanat izrade šatora nije u neskladu s tim, jer je običaj bogataša bio da svojim sinovima daju zanate. Čini se da činjenica da je sveti Pavao bio siromašan i da je trebao koristiti svoj zanat implicira da su njegovi financijski dodaci prekinuti. Njegovo kasnije stanje, naprotiv, čini se da implicira da je kasnije naslijedio baštinu, koja mu je omogućila da živi u vlastitoj unajmljenoj kući, s brojnim pogodnostima, koje su u to vrijeme uživali samo bogati, a sigurno ne zatvorenici općenito. Zanimljivo je da se novčana pitanja jedva spominju u vezi s našim Gospodinom i apostolima, kovanice u dovoljnoj količini za poreze i prikupljanje donacija za patnje u Jeruzalemu u jednom trenutku su jedine iznimke kojih se prisjećamo. Drago nam je slijediti ovaj isti smjer u vezi sa sadašnjim Djelom žetve i preporučiti ga cijelom Domaćinstvu vjere posvuda.

Premda je sveti Pavao izjavio, kao što bi njegovi neprijatelji bili skloni reći, da je u tjelesnoj prisutnosti bio slab, a njegov govor vrijedan prezira, ipak, nasuprot tome, prisjećamo se da ga je u Listri stanovništvo usporedilo sa svojim bogom Merkurom i

time je pohvalno impliciralo njegovu opću briljantnost i žestinu ponašanja ili oboje. Dr. Peloubet sažima karakter ovog velikog čovjeka sljedećim blistavim izrazima, koje u potpunosti podržavamo:

„Bio je duboko religiozan, cijele duše, gorljiv, energičan, uporan, širokih pogleda, privržen, pun ljubavi. Bio je velik na više načina, vjerojatno, nego bilo koji drugi čovjek u ljudskoj povijesti. Bio je veliki putnik, veliki pisac, veliki govornik, veliki organizator, veliki misionar, veliki filozof. Sav ovaj genij bio je predan u apsolutnoj posvećenosti Isusu Kristu. On je Mojsije Novog Zavjeta. Njih dvojica stoje vrhovno među ljudima.”

KAKO JE PLEMITO NJEGOVO OBRAĆENJE

Ovu riječ obraćenje ne smijemo koristiti u njezinu uobičajenom smislu. Moramo se sjetiti vlastitih riječi svetog Pavla da je on bio jak vjernik u pravog Boga i potpuno posvećen njegovoj službi, ne u formalnom ili nominalnom smislu, već srčano, energično, sa žarom koji je progono Crkvu. Imao je revnosti prema Bogu, ali to nije bilo po znanju. Kad ga je Bog opskrbio znanjem, ono nije promijenilo njegovo srce, njegov impuls, njegovu predanost; samo je promijenilo smjer njegovih aktivnosti. Riječ obratiti znači okrenuti se. Pavao nije preokrenut iz pogrešnog stanja srca u ispravno, nego se preokrenuo u svom smjeru djelovanja. Služio je istom Bogu, i s istim žarom, ali inteligentno i ispravno. Važno je da ovo pažljivo zabilježimo, kako ne bismo očekivali da će Bog postupiti na ovaj način s nevjernicima. On ih ne ruši, nego ih, kako kaže Sveto pismo, privlači. I privlači samo one koji su u ispravnom stavu srca – „Pipaju za njim.” – Djela 17:27.

Iskustvo svetog Pavla moglo bi pronaći više paralela u kršćanskoj Crkvi, među onima posvećenima Gospodinu, ali zaslijepljenima praznovjerjem. Takvi mogu nasilno progonoiti one „ovoga puta,” i mogu to činiti potpuno „čiste savjesti”, kao što je činio sv. Pavao. Postoji nada za sve takve, da će na neki način Gospodin učiniti da im se oči razuma otvore. Imamo više nade u obraćenje od zablude na Istinu onih koji su, u svojoj sljepoći, ogorčeni progonoitelji „ovoga puta,” nego onih koji su hladni i ravnodušni ili mlaki. Gospodin je obećao pomoći onima čija su srca prava prema njemu. Istina, mnogi bi, poput svetog Pavla, mogli plakati gorke suze u budućim godinama zbog svojih zlodjela neznanja, zbog svog propusta da pravilno poslušaju upute Svetog Pisma, ali na kraju će ih Gospodin izbaviti. Naprotiv, međutim, malo je nade za svakoga tko je jednom okusio dobru Riječ Božju i

moći nadolazećeg doba i postao dionikom Duha Svetoga – ako takvi otpadnu, možemo učiniti sve što je u našoj moći za njihov oporavak, ali nema puno nade. Kao što Apostol primjećuje, bit će nemoguće obnoviti one koji su otišli toliko daleko.

UHIĆENJE „OZLIJEĐENOG” MUŠKARCA

Prethodna lekcija govorila je o napretku Istine, Gospodinu koji blagoslivlja aktivnosti njezinih sljedbenika; ali ipak se Savao iz Tarza energično suprotstavljao Gospodinovim sljedbenicima i, kao autoritet u Zakonu pred Velikim vijećem i velikim svećenikom i narodom, nosio je progonstvo visokom rukom. Očito je zbog njegova pristanka Stjepan bio kamenovan. Njegov posljednji potez bio je da dobije naredbu od velikog svećenika da dovede kršćane iz Damaska u Jeruzalem kako bi im se sudilo pred velikim vijećem, umjesto da im se sudi u njihovoj lokalnoj sinagogi. Autoritet je bio osiguran i Pavao, kao predstavnik najvišeg židovskog autoriteta tog vremena, u pratnji grupe ljudi, vjerojatno zelota poput njega ili možda ovlaštenih slugu, neka vrsta policijskog odreda, približio se Damasku oko podneva. Iznemada, usred podnevnog sjaja, pojavilo se još jače svjetlo, koje je posebno palo na Saula, i usred kojeg je on potonuo na zemlju sasvim svladan. Je li to bio sunčani udar? Ne! Bila je to vizija „Iznad sjaja sunca u podne” – vizija Krista, Sina Božjega u slavi. Čuo se i glas, ne samo od Šaula, već i od njegovih drugova, iako nisu razumjeli riječi kao on. Čuo je na hebrejskom jeziku poruku od Gospodina: „Savle, Savle, zašto me progoniš?” Zbunjeni Savao je upitao: „Tko si ti, Gospodine?” I stigao je odgovor: „Ja sam Isus, koga ti progoniš.” [Preostale riječi: „Teško ti je opirati se ostanu; a on, drhteći i začuđen, reče: „Gospodine, što hoćeš da učinim?” se ne nalaze u starim rukopisima.] „Ustani i idi u grad, pa će ti se reći što moraš učiniti.”

Kakvo se samo otvaranje očiju Savlova razumijevanja dogodilo u tom trenutku, kada je izgubio svoj prirodni vid zbog Gospodinove milosti prema njemu! Možemo bolje zamisliti nego objasniti kakav je bio tijek njegova razmišljanja. Sa samopravednošću je bio vjernik u Boga protiv hereze i heretika. Za sebe je, nedvojbeno, smatrao da ima posebno veliki stupanj Božanskog odobravanja, zbog svoje neumorne revnosti – a sada mu je odjednom rečeno da je Isus stvarno Mesija! To je bio značaj prvog ukora našeg Gospodina: „Savle, Savle, zašto me progoniš!” Savao je doista mislio da je služio Bogu progoneći one za koje je vjerovao da su mala skupina heretika, među kojima nije bilo mnogo velikih, mudrih, učenih ili plemenitih. Sada je, na svoje zaprepaštenje, otkrio da je Slavni iz vizije općenito tražio nerazborite, neplemenite, siromašne kao svoju braću, svoje „članove”, čije su patnje bile dio njegove vlastite.

SAUL PONIŽEN I KROTAK

Revni farizej, odan i određen za svrgavanje krivovjeraca, koji se toliko ponosio svojom revnošću za Gospodina, u jednom je trenutku bio ponižen u prah, ne samo što je doslovno pao na zemlju, nego je pao i kao pokunjen u svom umu i samopoštovanju. U grad Damask, u koji je očekivao da će ući s velikim dostojanstvom kao predstavnik židovskog Velikog svećenika, poglavara židovskog vjerskog sistema, ušao je sasvim drugačije. Otvorivši oči nakon što mu je glas rekao da ide u grad, Savao se našao potpuno slijep, tako da je morao biti vođen za ruku. Bio je toliko shrvan da tri dana nije ni jeo ni pio. Nedvojbeno je poznao Damask ili je možda svratio u hotel, ali očito u najaristokratskoj ulici u gradu, zvanoj „Ravna”, jer je doista bila ravna, kao i tako malo ulica starih gradova. Bila je to vrlo plemenita prometnica za ono vrijeme uskih ulica. Bila je široka 30 metara i imala je kolonadu mramornih stupova koji su odvajali cestu od zgrade.

ANANIJA BOŽJI GLASNIK

Ako je jedan spomenuti Ananija u Svetom Pismu bio osuđen za laž prema Gospodinu, drugi istog imena je proglašen vjernim. Boravio je u Damasku. Njemu se Gospodin ukazao u viziji u potpunosti ga uputivši kako je trebao pronaći Saula i što bi mu trebao učiniti da mu otvori oči. Ananija je prosvjedovao da mora biti neka greška, jer je taj čovjek Savao učinio mnogo zla jeruzalemskim svecima. Znao je i svrhu njegovog posjeta Damasku.

Gospodinova preporuka Savla Ananiji bila je: „Evo, on se moli!” Ah! koliko je priče ispričano u te tri riječi! Koliko samo možemo biti sigurni da oni koji se na sličan način ponizno obraćaju Svemogućem nisu štetno raspoloženi! Istina, postoje licemjerne molitve, baš kao što je naš Gospodin prikazao u prisposobi o farizejima i cariniku, ali, uzeta u cjelini, privatna molitva može se smatrati sigurnim pokazateljem poštenog, skrušenog srca. Po našoj procjeni, samo molitelji, čak i od Gospodinova posvećenog naroda, imaju ikakve izgleda da dobiju nagradu. Ako ne ljube Gospodina dovoljno da zahvale za njegovu milost i da se približe prijestolju nebeske milosti i dobiju milost i snagu da pomognu u svakom trenutku potrebe, tada vjerojatno neće imati dovoljno snage izdržati kušnje i testove. Želimo da možemo biti sigurni da su svi naši čitatelji vjerni i ozbiljni u molitvi. Sigurni smo u mnoge od njih, ali kako žudimo za njihovim napretkom, potičemo ih da srdačno prigrle ovu veliku prednost.

Ananija je prvi koji je upotrijebio riječ „Sveci” u vezi s Isusovim sljedbenicima. Kao što dobro razumijemo, riječ označava „svete,” „posvećene.” Sigurno je to prikladno ime za sve koji ispovijedaju i

nastoje slijediti stope svoga Učitelja. Pokušajmo svi biti dostojni tog imena, bilo da se ono ikada odnosi na nas ili ne.

MENI ODABRANA POSUDA

Kao odgovor na Ananijin protest, u viziji mu je Gospodin rekao: „Idi, jer on mi je izabrana posuda da nosi moje ime pred poganima, kraljevima i sinovima Izraelovim, jer ću mu pokazati koliko velike stvari mora trpjeti za moje ime.” Savao je rođenjem, obrazovanjem i temperamentom bio posebno spreman za službu za koju ga je Gospodin izabrao. Bio je odabrana posuda, i to velika kapaciteta. A ipak je bio samo posuda. Dobre stvari koje je ta posuda trebala nositi bile su Božanska poruka ljubavi i milosrđa. Tako je i sa svim pozvanim „članovima” Crkve. Mi smo samo posude. Uzvišenost, zasluga, vrijednost je od našeg Gospodara. Mi smo samo sluge njemu i njegovoj Crkvi. Ne smijemo razumjeti da je Savao izabran da ode na nebo, već da je izabran da bude posuda milosrđa. Ali čak i u tom pogledu njegov je izbor ovisio o njegovoj vlastitoj volji. Govoreći o tome, sam izjavljuje: „Nisam bio neposlušan nebeskoj viziji.” Na drugom mjestu Apostol nam govori da me je „Gospodin pozvao iz utrobe moje majke.” Vjerojatno je mislio na to da je Božanska providnost očito naredila i uredila da se rodi pod određenim uvjetima i okruženjima koja su od njega nastojala učiniti upravo takvu posudu za Evandjelje kakva je sada bio. Međutim, ovaj izbor nije ometao njegovu slobodu djelovanja. On sam izjavljuje da bi još uvijek mogao postati brodolomnik, čak i nakon što je propovijedao drugima. Ista je lekcija primjerena svima nama. Gospodin može upravljati našim poslovima kako bi nam dao posebne prilike i prednosti u vezi sa svojim djelom, ali nikada se ne miješa u naša srca – da budemo u njegovoj službi protiv naše volje. Možemo u bilo koje vrijeme odustati od službe, „Ali,” rekao je sveti Pavao, „ako tko odustane, neće biti mio u duši mojoj.” – Heb. 10:38.

Odabrana posuda trebala je nositi poruku milosti

- (1) Poganima;
- (2) Kraljevima;
- (3) Izraelu.

Možemo vidjeti ispravnost propovijedanja poganima prvima po redu. Također možemo vidjeti da je takva osoba kao što je sveti Pavao imala posebne prilike za služenje Istini, u takvim prilikama kao što su one u kojima se pojavio i rasuđivao pred Feliksom, Augustom, Agripom i drugima – vjerojatno pred carem Neronom. (2. Tim. 4:16,17.) Njegov zadatak također je spominjao Izrael, a mi se sjećamo kako je njegovo propovijedanje u raznim krajevima bilo „najprije Židovima.”

PATITI ZBOG IMENA MOGA

Kako čudno zvuči: „Jer ja ću mu pokazati koliko velike stvari mora trpjeti za moje ime!” Je li ikada ušla neka druga služba osim službe našeg Gospodina pod ovim uvjetima – obećanja patnje? Sigurno ne. Ipak, kako je pošteno za Gospodina što nije pozvao svoje učenike pod bilo kakvim pogrešnim shvaćanjem činjenica! Pozvani smo trpjeti s njime – žrtvovati sebe, svoje zemaljske interese – podijeliti njegov križ i tim iskustvima dokazati da smo začeti od njegova Duha, te da je on izliven u naša srca i učinio nas kopijama Božjeg dragog Sina. Vjernost ovoj stvari osigurava nagradu sunasljedstva s našim Otkupiteljem u njegovom Kraljevstvu; niti se tim počastima Kraljevstva može nadati pod bilo kojim drugim uvjetima. Apostol je to razumio i čini se da daje misao, također, da što više bilo koji od Gospodinovih sljedbenika može sudjelovati u Kristovim patnjama, u tijelu, proporcionalno će biti njegov udio u slavi koja će nam se uskoro objaviti – u „udovima njegova Tijela”.

Izraz „zbog moga imena” je sveobuhvatan. Uključuje sve što je povezano s Božanskim planom, u čijem je središtu Isus, Mesija. Uključuje patnje radi Istine, jer je Istina životno povezana s „jedinim Imenom”. Uključuje braću jer su prizvali Kristovo ime i nalaze se pod njegovim imenom kao udovi njegova Tijela. Uključuje sav rad Milenijskog kraljevstva jer je on glava svega, a njegovo ime, njegova čast, povezana je sa svime. Radujmo se stoga svim patnjama koje nas izravno ili neizravno snalaze zbog naše vjernosti „dragocjenom imenu” i ovim raznim interesima koji su s njim povezani.

„POKAZAO TI SE NA PUTU”

Uvjeren Gospodinovim vodstvom da mu je otvoren put za služenje Istini, Ananija više nije oklijevao. U punom povjerenju vjere obratio se Savlu najljubaznijim riječima, rekavši: „Brate Savle, Gospodin, Isus, koji ti se ukazao na putu kojim si išao, poslao me je da progledaš i budeš ispunjen Duhom Svetim.” (redak 12.) Odmah je iz Šaulovih očiju palo nešto nalik na riblje krljušti. Očito je jako svjetlo uništilo površinu oka, koja se sada oljuštila. Vid mu je vraćen, iako je upitno do kojeg stupnja savršenosti. Čini se očito da je ostatak života imao slabe oči, što ga je ometalo u pisanju vlastitih poslanica, osim jedne koja je, primijetio je, bila napisana velikim slovima. Možemo zamisliti nedostatak u kojem bi bio u nekom pogledu zbog ove nevolje, da bi njegova tjelesna prisutnost bila mnogo manje privlačna nego prije, i da ništa osim Istine iza njegovih riječi više ne bi moglo utjecati na njegove slušatelje.

Možemo zamisliti sućut koju je nevolja sv. Pavla izazvala među braćom punom ljubavi. „Svjedočim vam

da biste, da je bilo moguće, sami sebi oči iskopali i meni ih dali.” – Gal. 4:15.

Apostol je kao odabrana posuda trebao imati vrlo uočljivu ulogu u Božanskom programu, u uvođenju Evandjelja, a njegova vlastita poniznost bila je vrlo bitna stvar. Nedvojbeno je Gospodin predvidio da će ga ovaj ostatak problema s očima zauvijek držati u sjećanju na veliku pogrešku koju je napravio u svojoj revnosti bez znanja, i na Gospodinovu milost prema njemu. Ove bi ga dvije misli bez sumnje držale poniznim i pouzdanim i vjerojatno mu pružile veliki blagoslov, iako je molio da se to ukloni, sve dok Gospodin nije drugačije pokazao, rekavši: „Moja ti je milost dovoljna.” (2. Kor. 12:9.) Ah, kaže Apostol, ako imati ovu nevolju znači više Božanske milosti, onda sam zadovoljan zadržati je i bilo bi mi žao rastati se od nje. Gledajmo, dragi prijatelji, na naše kušnje, progonstva, poteškoće, kao na Božje dopuštenje za naše dobro. Budimo uvjereni da onaj koji nas je prihvatio u veze ljubavi i koji nas je začeo svojim Duhom i nazvao nas sinovima, nije neobazriv na naše najviše interese i ne bi dopustio da budemo kušani i testirani osim ako sva takva iskustva ne bi djelovala skladno na našu najveću dobrobit.

Savao je molio i postio tri dana i noći i sada je shvatio Gospodinovu ljubav koja oprašta, što se očitovalo u slanju Ananije, u skladu sa svojim snom i s

oporavkom njegovog vida. S ovim dokazom Božje naklonosti on bi počeo iznova. Najprije bi se krstio i time simbolizirao svoju odanost Raspetome. Zatim bi jeo za osvježanje svog tijela kako bi snagu mogao iskoristiti u službi svog novog Gospodara.

Čitamo da je Savao odmah propovijedao Krista u sinagogi u Damasku. Divimo se njegovoj hrabrosti, poštenju! Dobro činimo ako dopustimo da ilustracija oživi naše vlastite umove i srca s cijenjenjem da možemo biti ojačani za slične i sve hitne situacije – da iskoristimo svaku priliku da služimo Gospodinu i poništimo sve što smo prije učinili loše. Vjerojatno je apostol osjećao potrebu za posebnom pripravom za službu Kristova križa. U svakom slučaju, pretpostavlja se da je nedugo nakon svog obraćenja, nedugo nakon svog propovijedanja u Damasku, skrenuo u pustinju Arabije. Moguće je da su te tri godine potrošene na proučavanje različitih značajki Božanskog programa. Nema sumnje da je ondje dobio vizije koje su ga ispunile entuzijazmom za djelo njegove velike poruke, čiji su blagoslovi sišli kroz sva vremena i još uvijek su s nama.

„Životi velikih ljudi, svi nas podsjećaju,
Trebali bismo svoje živote učiniti uzvišenim;
I, odlazeći, ostaviti za sobom,
Otiske na pijesku vremena.”

ISKUPITELJ, OTKUPITELJ, ŽRTVA ZA GRIJEH, POMIRITELJ, ZAGOVORNIK, POSREDNIK

PRIZNAJUĆI da nismo opravdani stupnjem našeg znanja o Božanskom planu, već puninom naše vjere, mi smo, ipak, duboko zainteresirani za svaki izraz Svetog Pisma koji se odnosi na filozofiju velike činjenice koju su ruke naše vjere obuhvatile kao cjelinu. Činjenica je bila jednako velika kada smo je prvi put uhvatili kao i danas, ali nismo vidjeli njezine detalje kao što ih sada vidimo. Vrlo je moguće da će postojati određene značajke koje će se još potpunije otvoriti našim očima razumijevanja u budućnosti. Naš ispravan stav je zahvalnost Bogu za spoznaju blagoslovljene činjenice da nam je njegovo oprostjenje grijeha na neki način omogućeno kroz Isusovu smrt. Uvažavanje te činjenice bilo je ono što nas je opravdalo i privuklo Gospodinu u posvećenju, govoreći: „Kristova nas ljubav potiče.” (2. Korinćanima 5:14.) Od tog blagoslovljenog trenutka naša je prednost ići dalje i dalje, rasti u milosti i u znanju i cijenjenju, u ljubavi i samopožrtvovnoj poslušnosti. Nastavimo na ovaj način i ne dopustimo da nam nikakva količina filozofiranja oduzme već osigurane blagoslove i prednosti. Čini se da su neki u opasnosti da to učine – u opasnosti da se svađaju oko filozofija koje ne vide; i, čini se da su u opasnosti da

izgube sve blagoslove koje su ikad uživali zbog pogrešnog duha potaknutog kroz svađu. Nemojmo slijediti takav put, nego, zadržavajući našu opravdavajuću vjeru i duh predanosti, nastojmo cijeniti svaku značajku Božanske Istine koja nam je predstavljena u Božanskoj Riječi.

OTKUPITELJ I OTKUPNINA

Evandeoska poruka je radosna vijest o otkupnoj žrtvi, zbog koje Bog može biti pravedan, a opet opravdati vjernika. O otkupitelju Bog je prvi put navijestio ocu Abrahamu, ali bez objašnjenja pojedinosti. On je samo nagovijestio da će na neki način Božanska pravda biti zadovoljena Abrahamovim potomkom, Mesijom, i da će kao posljedica blagoslov ići kroz njegovo Potomstvo svim obiteljima na zemlji. Kada je naš Gospodin predstavljen kao Abrahamovo Potomstvo, dao je prvu izjavu o filozofiji Božanskog plana po kojoj je, kao Abrahamovo Potomstvo, trebao donijeti obećani blagoslov. Izjavio je: „Sin čovječji je došao dati život svoj kao otkupninu za mnoge.” (Mat. 20:28.) Ova sveobuhvatna izjava o Otkupnini nije bila razrađena – nisu dati nikakvi detalji. Međutim, u Zakonu Izraelu, Bog je predočio i razradio otkupninu,

ne na takav način da bi je svi razumjeli, već u slikama i sjenama, za koje je u svoje „pravo vrijeme” namjeravao da budu učinjene jasnim i razumljivim onima koji bi imali ispravno oko razumijevanja, prosvijetljeno Duhom Svetim.

ŽRTVA ZA GRIJEH POMIRENJA

Riječ otkupnina, kao što smo već istaknuli, označava cijenu koja odgovara. Adam, neposlušan i grešnik, bio je osuđen na smrt i trebao je biti iskupljen ili otkupljen ili kupljen od smrti i od osude Pravde. Kako je on bio samo jedan čovjek, tako je bio potreban samo jedan čovjek da ga iskupi, da ga otkupi. Ali trebao je savršen muškarac, a takvog nije bilo. I tako je Bog poslao Isusa, svetog, nedužnog i neokaljanog, da bude otkupnina za Adama i usput za njegovu rasu, jer su svi bili uključeni kroz njegovu neposlušnost. Kada je, dakle, Isus „umro, pravedan za nepravedne”, na Kalvariji, određena dovoljna cijena bila je položena da otkupi Adama i njegovu rasu.

Ali ova zasluga još nije stavljena u ruke pravde. Samo je zasluga žrtve savršenog ljudskog života bila položena u smrt, a pripadala je našem Gospodinu Isusu kada ga je Otac svojom snagom uskrisio od mrtvih.

Što je uskrsli Isus učinio zaslugom vlastite žrtve? Odgovaramo da je četrdeset dana kasnije uzašao na visinu, tamo da se pojavi u prisutnosti Božjoj za nas – vjernike, „domaćinstvo vjere.” Ovo je prikazano u Zakonu. Kao što je Isus rekao: „Mojsije je pisao o meni.” (Ivan 5:46.) U tipu Arona, velikog svećenika, prikazan je posvećeni Isus pomazan Svetim Duhom, Veliki svećenik našeg zvanja. Kao što je Aron uzeo krv junca, koji je predstavljao njegovu vlastitu krv ili život ili žrtvu, i otišao s njom u Svetinju nad svetinjama i poškropio je po Pomirilištu da napravi za sebe (i podsvećenike) i za svoju kuću (Levijevu pleme) okajanje za grijehe, tako je učinio i naš Gospodin Isus u antitipu. Nije uzeo krv junca, već „svoju vlastitu krv”, zaslugu vlastite žrtve. On ju nije poškropio za doslovne svećenike i levite, predodžbene ljude, već za antitipsko Kraljevsko svećenstvo i levite (ili sluge) „domaćinstva vjere.”

Kakve to veze ima s Otkupninom? Mi odgovaramo: Ovo je filozofija toga, kako je pred nama postavljeno u Svetom Pismu. Nije Božja namjera niti naše očekivanje da će svi ili mnogi moći razumjeti ovu božansku filozofiju. Kako kaže naš Gospodin, jednima je „dato” da razumiju, a drugima nije „dato”. (Mat 13:11-17.) Pišemo u nadi da ćemo pomoći samo onima kojima je „dano upoznati otajstva Kraljevstva nebeskoga.” Ne pišemo onim izvanjskima kojima nije namijenjeno da se ova otajstva razumiju ili obznane – bilo zato što nikada nisu zauzeli ispravan stav srca da ih prime, ili zato što su naknadno napustili to ispravno stanje odanosti pune ljubavi, poniznosti i poučljivosti.

Dakle, naša je otkupna žrtva bila predstavljena pred Ocem kada je Isus uzašao na visinu nakon svog uskrsnuća; i, prema Bogom danom tipu, prikazana je, ne za sav narod, nego samo za antitipsko „domaćinstvo vjere.” Žrtva za grijeh, ponuda koju je Krist dao božanskoj pravdi kao nadoknadu za čovjekov grijeh, bila je otkupnina. Nitko osim njega nije ju mogao dati, kao što smo pokazali, i mogao je to dati samo za jednu rasu ili za cijelu Adamovu rasu, kako je mogao odlučiti primijeniti je. Kao cijena bila je dovoljna za sve, ali koliko bi od svih izabrao da je primijeni, ovisilo je u potpunosti o njemu samom i Božanskom planu, koji je slijedio, iako, kao što tip pokazuje, nije je primijenio za sve, već samo za „domaćinstvo vjere” – „za nas”. Unatoč tome, u konačnici se mora primijeniti na sve, „otkupnina za sve”, ne samo u smislu da je bila dovoljna da se ispuni kazna za sve, nego dodatno u smislu da će tek biti dostupna svima – neizravno – prelaženjem zasluge kroz „domaćinstvo vjere”, kroz „članove njegovog Tijela.”

Vode velikog izvora odvojene su za opskrbu velikog grada. Da bi služilo namjeni, prolazi kroz brojne cijevi i priključke. Ista je voda u svakoj slavini jer je iz istog izvora. Dok uživamo u njenom osvježanju, mogli bismo doista ukazati na slavinu iz koje smo ju crpili, ili bismo se mogli pozvati na sam izvor ili ponekad na jedno, a ponekad na drugo. Dakle, kada razmišljamo o zaslugama žrtve našega Gospodina Isusa, trebali bismo zapamtiti da su sve zasluge za pomirenje grijeha proizašle iz žrtvene smrti našega Gospodina – kad god se primijenilo i kako god. On je Otkupitelj. Njegova krv je krv pomirenja za Adamov grijeh, koji je donio smrtnu kaznu njemu i njegovoj rasi. Nitko toj Otkupnini ne dodaje i nitko joj ne oduzima. U božanskom naumu prisvaja se Crkvi, „izabranima”, kako bi nam dala prednost pridružiti se našem Gospodinu kao njegovi „članovi” i umrijeti s njim; kao dionici njegove žrtve mi samo prenosimo njegove zasluge prirodnom Izraelu i svijetu kroz Novi savez. On je izvor, mi smo cijevi.

BOLJE ŽRTVE OD ONIH

U Tabernakulskim Sjenama Boljih Žrtava (objavljeno 1880.) već smo razradili ovu temu. U tome pokazujemo da Krist, umjesto da zasluge svoje žrtve izravno primijeni na cijeli svijet, na kraju postiže istu stvar primjenom svoje zasluge na relativno malu klasu koju je Otac privukao tijekom ovog doba. Otac privlači (Ivan 6:42) Sinu za „opravdanje po vjeri u krvi njegovoj” one koji ljube pravednost i mrze bezakonje, i koji traže Boga, ne bi li ga slučajno pronašli. Sin ih prima i upoznaje ih s činjenicom da je već izvršio pomirenje za grijeh i prikazao to za „svakog koji vjeruje”. A zatim ih vodi do daljnje prednosti ovog Evandeoskog doba – da mogu postati sužrtvovatelji s

njim i tako postati njegova Zaručnica i sunasljednik u njegovom Posredničkom Kraljevstvu, koje će uskoro biti uspostavljeno za blagoslov nevjernog svijeta. – još neprivučenog, neopravdanog, neblagoslovljenog. Sin će ih privući tijekom Milenija. – Ivan 12:32.

Zašto bi zasluga Krista Isusa trebala biti stavljena na „domaćinstvo vjere”, a ne na svijet čovječanstva općenito?

Odgovaramo da je ova značajka Božanskog plana vjekova još uvijek „Misterij” za sve osim za „svetce”. Potonjima Bog otkriva ovu veliku prednost – da će njome „dovesti mnoge sinove u slavu” pod Isusovim kapetanstvom, i da će se oni zvati „njegova braća”, „njegovi članovi”, „njegova nevjesta”, u skladu sa različitim gledištima. Da bi mogli dijeliti njegovu narav i slavu, moraju dijeliti njegove patnje, „njegovu smrt”; tako, budući da on mora trpjeti, pravednik za nepravedne, tako i ovi, opravdani vjerom u njegovu krv, moraju na sličan način trpjeti, pravednik za nepravedne, kao njegovi „članovi” i kao „dopunjavanje onoga što je iza Kristove nevolje;” ne ostavljene nevolje u smislu Otkupiteljeve nesposobnosti da izvrši potpuno pomirenje za grijeh cijelog svijeta, već ostavljene grijeh u smislu da naš Gospodin nije primijenio svoju vlastitu zaslugu izravno na svijet nevjernika. Njihovi su grijesi ostavljeni da im Kristova zasluga, prolazeći kroz izabranu Crkvu, na kraju isto toliko koristi, a dodatno bi mogla dati „izabranima” ovoga doba priliku da pate sa svojim Gospodinom i Glavom, kako bi u svoje vrijeme mogli biti proslavljeni s njim. – Kol 1:24.

Sve je to jasno prikazano u tipu Levitskog zakonika 16. Kao osobna žrtva Velikog svećenika predstavljena je u juncu, tako da je žrtva njegovih usvojenih članova, opravdana njegovom krvlju, prikazana u sekundarnoj ili dodatnoj žrtvi jarca. Svi koji su proučavali ovu temu dobro se sjećaju da je sve što je učinjeno juncu učinjeno i jarcu, i da je time naš Gospodin unaprijed prorekao i ilustrirao da svi koji će biti članovi „izabranih”, Kraljevskog svećenstva, moraju biti kopije dragog Božjeg Sina, velikog Prvosvećenika, čijom su žrtvom bili opravdani. Opet, to su oni koji su pozvani ići Isusovim stopama, „uskim putem” – putem samožrtvovanja, samoodricanja, putem križa.

Opetovano smo skrenuli pozornost na činjenicu da su ovi visoko čašćeni izvorno bili „djeca gnjeva kao i drugi”, a mnogi od njih „tuđinci i stranci od Boga”, ali su mu se približili „krvlju križa” i još bliže kroz patnje ovog Evandeoskog doba, ovog većeg Dana pomirenja od žrtava za grijeh.

Tko ne vidi da se naš Gospodin jednom zauvijek prinio kao žrtva za grijeh? i da Krist umire samo „jednom zauvijek”? Tko ne vidi da su u tipu bile dvije različite žrtve za grijeh – junac i jarc? Tko ne može vidjeti da postoje dvije žrtve za grijeh tijekom ovog

Evandeoskog doba, naš Gospodin, naš Otkupitelj, središte svih zasluga, i žrtva njegove Crkve, njegovog Tijela, na koje se njegova zasluga odnosi? Tko ne vidi da su ove dvije žrtve, junac (Isus) i jarc (članovi njegova Tijela), „bolje žrtve” koje spominje apostol Pavao? (Heb 9:23.) Tko ne vidi da su ovo žrtve za grijeh koje su jedine spaljene izvan tabora? (Lev 16:27.) Tko ne vidi da nas apostol potiče da svoja tijela prinesemo živim žrtvama i da „Idemo k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu”? (Heb. 13:13.) Dakle, sigurno kao što dva i dva čine četiri, mi koji idemo izvan tabora s našim Gospodinom stoga smo sudionici u žrtvama za grijeh, točno kao što apostol izjavljuje.

„IMAMO ZASTUPNIKA”

Imamo Zagovornika kod Oca, Isusa Krista Pravednika. Svijet nema zagovornika kod Oca, jer ne vjeruju i nisu prihvatili Isusa kao svoga Otkupitelja i Zagovornika: on se nije „ukazao” radi njih, nego „radi nas”. Kada se pojavio u Božjoj prisutnosti za nas, neposredno nakon svog uzašašća na visinu, prikazao je svoju zaslugu za vjerničke „grijehe učinjene prije, u doba Božje strpljivosti”. On nije primijenio svoje zasluge za naše buduće grijeh, prijestupe, prekoračenja, slabosti, neznanja, itd. Kao osnovu svog rada kao našeg Zagovornika, naš je Gospodin zadržao mjeru svoje obilne zasluge za ovu svrhu, s ciljem da svakodnevno dolazimo k prijestolju nebeske milosti kako bismo dobili milosrđe – ne za prvobitni grijeh, koji je za vjernika prošlost, kroz Božju strpljivost, nego zbog naših svakodnevnih prijestupa neznanja ili slabosti. Stoga nas potiče da se prisjetimo da nesavršenosti naše zemljane posude ne moraju biti prepreka kao novim stvorenjima, duhom začetima, jer za sve ove ljudske slabosti „imamo Zagovornika kod Oca, Isusa Krista Pravednika.” Stoga smo potaknuti da svoju odjeću čuvamo neokaljanom od svijeta, jer ako smo u ispravnom stanju srca, možemo cijeniti privilegije odlaska pred prijestolje milosti i da svaki prijestup slabosti i neznanja bude izbrisan, opran.

Stoga je naš Gospodin Otkupitelj „naših grijeha i također za grijeh cijeloga svijeta”. Ali postoji razlika. U jednom dijelu žrtve za grijeh, juncu, prikazani su naši grijesi, a u drugom dijelu, jarcu, prikazani su grijesi cijeloga svijeta. (Heb. 13.) On je već učinio zadovoljštinu za naše grijeh. Sada nudi svoje „članove” na žrtvu da bismo mogli podijeliti njegove patnje i slavu. On prenosi svoju zaslugu preko nas da je može primijeniti „u svoje vrijeme” „za grijeh cijeloga svijeta”. Sigurno se zasluga Otkupitelja ni na koji način ne smanjuje time što ona prolazi kroz one koje on prihvaća i koje Otac prihvaća kao svoje „članove” na širem planu!

Ovo je misao koju je predložio naš Gospodin, rekavši: „Ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne

umre, ostaje samo; ali ako umre, donese mnogo roda.” (Ivan 12:24.) Neposredan plod smrti našega Gospodina bilo je stvaranje Crkve i „domaćinstva vjere.” Umiranje zauzvrat onih žitarica koje su prihvaćene kao sastavni dio s originalom je da se donese u Gospodinovo vrijeme određeni usjev koji je predložio Prorok, govoreći: „Bit će šaka žita u zemlji na vrhu planine; plod će se njegov tresti kao Libanon.” – Psa. 72:16.

„POSREDNIK NOVOG SAVEZA”

Riječ „Posrednik” nije sinonim za riječi „Otkupitelj”, „Iskupitelj”, itd. Naprotiv, nije moglo biti koristi od Posrednika sve dok prvo Otkupitelj nije otkupio čovječanstvo. Riječ „posrednik” biblijski se koristi u vezi s uspostavljanjem saveza, i nikad drugačije. Na primjer, „Mojsije, posrednik Saveza zakona” i Krist, „Posrednik Novog saveza”. Primijetite, međutim, da Aron, svećenik, nije posredovao ni u jednom Savezu; niti Isus, kao antitipski svećenik, ne posreduje u Savezu. Posao svećenika bio je prinostiti žrtve za grijehe, a to je naš Gospodin učinio gotovo devetnaest stoljeća, kao antitipski Veliki svećenik. Sve antitipsko svećenstvo mora prinostiti „žrtve svete i Bogu prihvatljive”, inače ne mogu pripadati „Kraljevskom svećenstvu.” – Rim. 12:1.

No primijetite nadalje da je Mojsije simbolizirao većeg Krista – Isus Glava i Crkva njegovi „članovi.” Kao što, na primjer, u Djelima apostolskim 3:23 sveti Petar kaže: „Jer Mojsije je uistinu rekao ocima, Proroka (Učitelja i Posrednika) podići će vam Gospodin Bog vaš između vaše braće, poput mene, njemu ćete se u svemu pokoravati, što god vam on kaže; i dogodit će se da će svaka duša koja ne posluša tog Proroka biti uništena iz naroda.” Veći Mojsije ovdje prikazan nedvojbeno je bio proslavljeni Krist, Glava i Tijelo, u svojim uputama svijetu tijekom Milenija. Zasigurno nije istina da su uništeni svi koji nisu poslušni Gospodinu u sadašnje vrijeme. Ovog većeg Mojsija uzetog među braćom Bog je podizao tijekom ovog Evandeoskog doba. Naš Otkupitelj i Gospodin prvi je podignut da bude „Glava nad Crkvom koja je njegovo Tijelo.” Od tada se članovi podižu iz svijeta, odvajaju se od svijeta za Gospodina i Milenijsko djelo. – Efež. 1:23; 4:4,12,16; 5:30; Kol 1:18; 3:15.

Mojsije nije bio predodžbeni svećenik i nije izvršio predodžbeno pomirenje za grijeh; to je bio posao svećenika – Arona. Mojsije kao posrednik Saveza zakona simbolizirao je Krista, glavu i tijelo, posrednika Novoga saveza.

Međutim, kako bi se moglo vidjeti da će se djelo Posrednika budućnosti u pečačenju Novoga saveza bitno poistovjetiti s djelom pomirenja, imamo izjavu tipa koju je Mojsije koristio pri pečačenju Saveza zakona, predodžbenom krvi i junaca i jaraca. Pouka

ovoga najočitije je da će veći Posrednik, Isus Glava Crkve, njegovi „Članovi”, zapečatiti ili pošćropiti Novi savez krvlju obiju žrtava, zaslužnom krvlju antitipskog junca (našeg Gospodina, našeg Otkupitelja), a također i krvlju njegovih „članova” (Crkve), antitipa jarca.

UKRATKO IZLOŽENO U PREGLEDU

Gledajući unatrag na izvorni Savez sklopljen s Abrahamom, on je poput zatvorenog teleskopa. Stotinama godina činilo se da je prirodni Izrael Abrahamovo Potomstvo, kojemu su data obećanja i kroz kojega će svi narodi svijeta biti blagoslovljeni. Ipak, nakon više od šesnaest stoljeća teleskop se je izmaknuo za stupanj i stvari su se toliko promijenile da Židov ne zna što se dogodilo do danas. Ono što se dogodilo je da je Krist Isus došao i osobno postao Abrahamovo Sjeme, slušajući Zakon. Zatim je, umrijevši za Adamovu rasu, bio uzdignut u duhovno potomstvo Abrahamovo. Tada je bio spreman dati zemaljski dio Izraelovih blagoslova onima koji su ih htjeli primiti – opravdanjem vjerom. Zbunjeni Izrael se suzdržao i naklonost je pripala nekolicini iz tog naroda i tisućama drugih koji su prethodno bili u tami – poganima. Ovi su, nakon što su prihvatili blaženu povlasticu ljudskog opravdanja, bili pozvani da je predaju, da je žrtvuju, kao što je to učinio njihov Otkupitelj.

Ovo djelo žrtvovanja traje već više od osamnaest stoljeća i uskoro će biti završeno. Kad žrtvovanje završi, kome će tada biti dane blagoslovljene povlastice zajedništva s Bogom i povlastice Saveza? Odgovaramo da Apostol i proroci izjavljuju da će to biti ponovno dano Izraelu, ali ne po njihovom Savezu zakona, već po Savezu zakona koji će Gospodin sklopiti s njima u to vrijeme. Otkupitelj i njegovi žrtvujući suradnici, njegovi „članovi” ili „Nevjesta,” djelovat će kao Posrednik Novog saveza između Boga i Izraela. – Ezek. 16:60,61; Rim. 11:27-32.

Nadalje, blagoslovljene povlastice tog Novog saveza neće biti ograničene na one židovskog porijekla, već će svi narodi na zemlji imati povlasticu da postanu „pravi Izraelci,” bez prijevare, i da podliježu odredbama, uvjetima i blagoslovima tog Novog saveza.

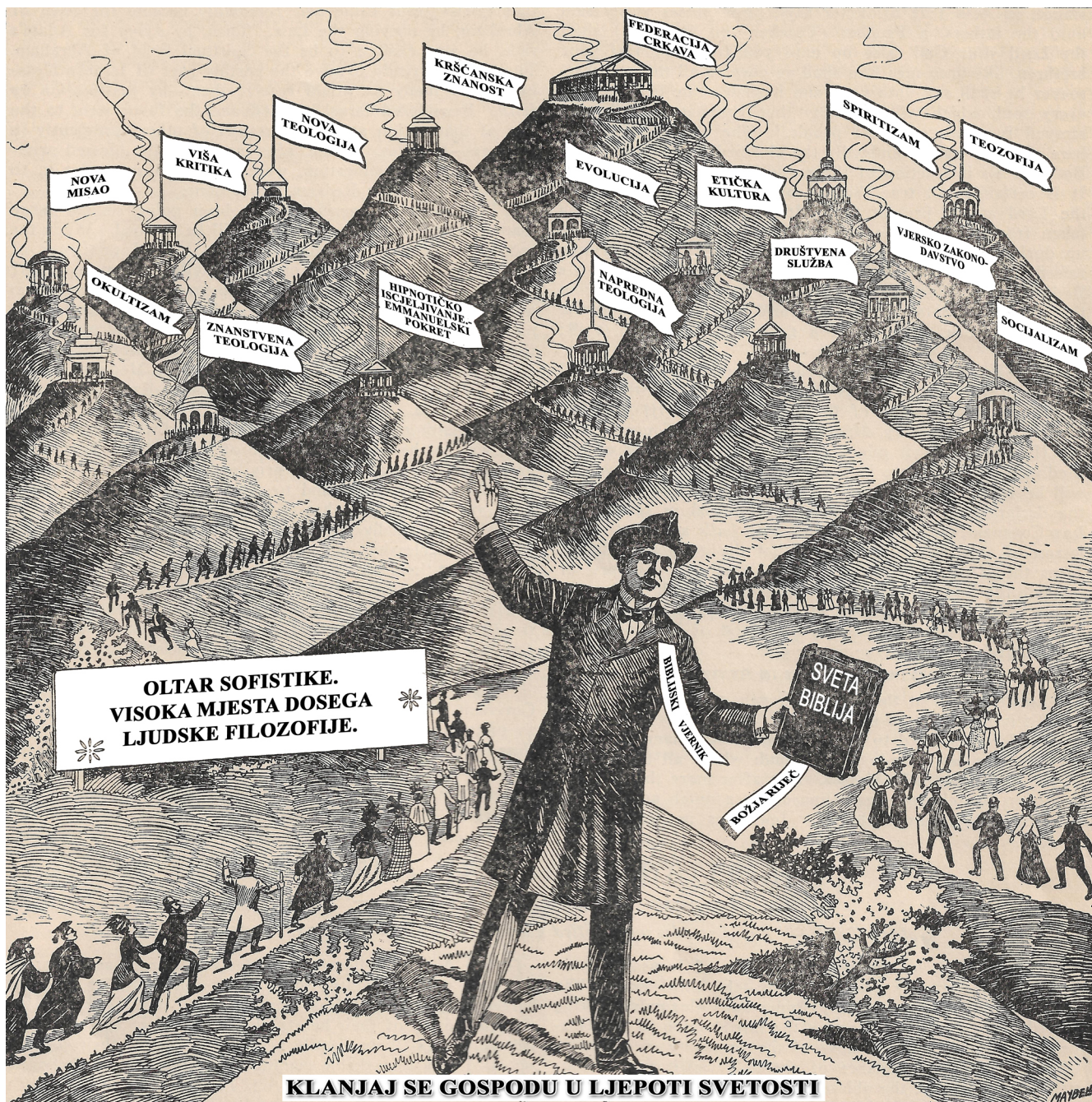
Tako će se na kraju Kristova krv proširiti u svojoj djelotvornosti i blagoslovu, ne samo na „domaćinstvo vjere” ovog sadašnjeg vremena, nego na Židove u sljedećem dobu i preko njih na sve narode. Svejedno će Kristova krv biti ta koja će blagosloviti i čija će učinkovitost vratiti sve narode u zajedništvo s Bogom jer će (1) Duhovni Izrael i (2) Prirodni Izrael biti povezani u prenošenju blagoslova svim narodima.

Imajte na umu, dakle, da svećenik nikada nije posrednik Saveza i da posrednik Saveza nikada nije svećenik da prinese žrtvu za grijeh i izvrši pomirenje. Ono

što je Bog tako jasno razdvojio u svojoj Riječi, činimo dobro da držimo odvojeno u našim mislima i riječima,

inače će naše jadne glave postati zbunjene pojmovima, čak i dok se čvrsto držimo određenih činjenica.

ZBRKA JEZIKA U BABILONU

Gornja ilustracija, poslana nam s nepoznate strane, predobra je da bi prošla nezapaženo. Žao nam je što ne možemo dati odgovarajuće priznanje. Lekcija je toliko jasna da ne zahtijeva detaljan komentar. Uistinu svijet prolazi pored Biblije da bi se klanjao svakom drugom svetištu osim onog Božanske Istine. Ipak, čak je i takvo otpadanje manje žalosno nego padanje s vrhunca Istine u gorku zavist i mržnju, svađu i ispraznu svađu. Promjene prošlog stoljeća evolucionisti i svi „progresivci” uzimaju kao dokaz da je postupni napredak naše rase bio na djelu tisućama godina, dok takvih dokaza nema. Oni ne vide, niti mogu razumjeti, pravu filozofiju velikog napretka prošlog stoljeća u umjetnosti i znanosti. Samo Biblija otkriva tajnu; a tajna Gospodnja je kod onih koji štiju njega i njegovu Riječ. Samo oni koji imaju ponizna srca imaju sluh da razaznaju poruku Svetoga Pisma. Ono je davno objavilo da će ova prekrasna epoha doći i objasnilo da će označiti kraj sadašnjeg doba i inauguraciju Milenija; da će ovo biti „dan Božje pripreme” za vladavinu pravednosti. Govori da će znanje rođeno putovanjem i miješanjem i tiskanjem donijeti sadašnji razvoj događaja. Također pokazuje da će sadašnji blagoslovi neobnovljenim srcima značiti nezadovoljstvo, a da će oni zauzvrat donijeti veliko vrijeme nevolje koje će uzdrmati sadašnju društvenu strukturu do temelja i popločati put do davno obećanog Kraljevstva Božjeg pod cijelim nebom. – Dan 12:4,9,10.

KRŠĆANI NAJPRIJE U ANTIOHIJI

– DJELA 11:19-30; 12:25 – 25 TRAVNJA –

Ključni tekst: – „*I najprije su u Antiohiji učenici nazvani kršćanima.*” – Djela 11:26

ANTIOHIJA, na morskoj obali sjeverno od Jeruzalema, nekoć je bila vrlo ugledan grad – treći grad u Rimskom Carstvu, samo su Rim i Aleksandrija imali prednost. Naš Gospodin ondje pripovijeda uvod u Evanđelje, dajući nam uvid u jednostavnost prve Crkve pod vodstvom Duha Svetoga i poukom dvojice najsposobnijih učitelja Evanđelja. Iz nje, stoga, možemo korisno prikupiti prijedloge i korisne pouke u pogledu onoga što bi Kristova Crkva trebala ikada biti u vjeri, jednostavnosti, ljubavi i revnosti.

Prvo uočavamo ruku providnosti. Kamenovanje Stjepana proširilo se na opći duh protivljenja kršćanstvu među Židovima. Daleko od toga da je ovo bilo slučajno, božanska je namjera bila da se tako glasnici Evanđelja mogu raspršiti na sve strane, noseći sa sobom poruku dobre vijesti na svojim usnama i njen duh u svojim srcima i životima. Sjećajući se riječi našeg Gospodina, Kad vas progone u jednom gradu ili mjestu, idite u drugi, njegovi progonjeni sljedbenici su poslušali, i tako je blagoslov prenesen izvan granica Palestine. Spoznaja o činjenici da je „srednji zid razdvajanja,” koji je razdvajao pogane od blagoslova i privilegija Židova, srušen, još nije postala opća. Stoga je najranije propovijedanje Kristova križa bilo samo Židovima, a to je također bila božanska namjera; kako ističe sveti Pavao, bilo je potrebno da se Evanđelje najprije propovijeda vama – Židovima – prirodnom potomstvu Abrahama, kojemu je dano obećanje. Međutim, u Gospodinovoj providnosti, neki od ovih vjernika iz Antiohije bili su Židovi iz Cirene i Cipra, obraćenici na kršćanstvo; ovi koji su više poznavali grčki jezik, a manje poznavali hebrejski, prelili su radost svojih srca, dobru vijest evanđeoske poruke, na svoje susjede pogane, koji su, na njihovu radost, odgovorili na izvanredan način. „Veliki broj je povjerovao i obratio se Gospodinu.” – Djela 11:21.

Tajna njihova uspjeha ležala je u izrečenoj činjenici: „Ruka je Gospodnja bila s njima.” Riječ ruka, kao simbol, označava moć i usmjeravanje. Ovdje imamo pravu tajnu svakog uspješnog kršćanskog rada koji će imati Božansko odobrenje. Svaki pojedini kršćanin, tako reći, prst je Gospodnji; kao što je naš dragi Otkupitelj izrazio stvar, „Ja, prstom Božjim, izgonim demone.” (Luka 11:20.) Ako želimo biti iskorišteni i korisni kao Božji posrednici, veleposlanici, trebali bismo nastojati biti poticajni i vođeni od njega. Trebamo čuti njegov glas kroz Sveto Pismo i shvatiti njegovu energetska moć u duhu Istine. Kao što je pisano: „Ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Branitelja da ostane s vama zauvijek, Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje; ali vi ga poznajete jer on s vama prebiva i u vama će biti.” (Ivan 14:16,17.)

Tko god to zaboravi, u toj mjeri ne uspijeva prinijeti prihvatljivu službu, koja će donijeti odgovarajuće rezultate. Niti uspjeh naših nastojanja ne trebamo uvijek mjeriti „velikim brojevima,” kao u ovom slučaju, koji je bio prilično izniman. Međutim, trebali bismo očekivati neke plodove našeg rada, i ako smo možda, zbog nemudrosti u našim metodama predstavljanja poruke izgubili svoj utjecaj kao „Božji veleposlanici,” trebali bismo nastojati cijeniti lekciju veće mudrosti i trebali bismo tražiti od Gospodina otvorena vrata za službu na nekim drugim linijama ili na nekom drugom mjestu, gdje bi se naše lekcije iz iskustva mogle staviti u praktičan učinak.

„UŠI CRKVE”

Jedinstvo Tijela Kristova, Crkve, ilustrira činjenica da je ovaj napredak Istine u Antiohiji brzo postao poznat „ušima Crkve u Jeruzalemu.” Ovo nas podsjeća na apostolovu ilustraciju u I Kor. 12. poglavlje, gdje uspoređuje Crkvu s ljudskim tijelom, čiji su aktivni članovi ruke, noge, oči, usta, itd. Apostoli u Jeruzalemu bili su u potrazi za pomoći, ohrabriranjem, pomoći u prosljeđivanju Evanđelja u svakom kutku, baš kao što mi iz WATCH TOWER-a danas osjećamo interes i obraćamo pažnju na napredak Istine u svakom kutku. Kršćanstvo nije sebično, već obrnuto. Kad se vidi sebičnost – pohlepa, koristoljublje – to je utoliko antikristov duh koji se uvlači. „Činiti dobro i dijeliti, ne zaboravite,” piše Apostol.

Bog koristi sredstva – ljudska sredstva koliko god je to moguće. I zato želi da mi, kao njegovi predstavnici, slijedimo njegov primjer. Odluka je bila da se novoobraćenima pošalje pomoć za koju se uvidjelo da će im trebati, da ih se ohrabri, upozori na opasnosti i pomogne da jasnije spoznaju Božanski plan, da bi tako mogli postati snaga dobra, a ne za zlo pod Gospodinovom zastavom. Izabran je učenik po imenu Josip, onaj koji je pokazao veliku revnost za Gospodina i Crkvu i koji je dao znatan dio svoje imovine za pomoć drugima. Dali su mu novo ime Barnaba, što znači Sin utjehe. Kako lijepo! Ovo svjedočanstvo samo po sebi izvlači našu ljubav prema Barnabi na način koji bi bio nemoguć da je zapis govorio suprotno – da je, iako Isusov sljedbenik, bio svadljiv, sporan, pokretač svađe i razdora.

Može se reći da nitko ne bi mogao imati tako neskladan karakter, a opet uopće biti kršćanin. Slažemo se da niti jedan zreli kršćanin ne može biti takvog karaktera, ali znamo za neke koji su prirodno vrlo svadljivi, koji su, Božjom milošću, primili Istinu. Oni trebaju biti oprezniji u njegovanju ljubavnosti i poniznosti. I sigurno bi braća trebala imati dosta

strpljenja s takvima, osobito ako u njima zamijete odanost srca prema Bogu, Istini i braći – a osobito ako vide dokaze da nastoje nadvladati svoju prirodnu svadljivost. Međutim, bila bi pogrešna ljubaznost poticati takve ili propustiti im ukazati na način bez ljubavi na koji povrjeđuju stvar kojoj žele služiti. Takvi se nikada ne bi trebali birati na rukovodeća mjesta ili na drugi način poticati sve dok ne pokažu dokaze pobjede na ovoj liniji. Zasigurno takvi nikada ne bi trebali biti izabrani kao misionari ili predstavnici Crkve drugima, jer bi krivo predstavili Gospodina i njegovog Duha, koji je duh poniznosti, blagosti i strpljivosti, čak i dok su jaki i odlučni za Istinu.

SIN UTJEHE IZABRANI

Barnaba je očito bio najmudriji odabir da bude predstavnik braće u Jeruzalemu, Putujući brat novozainteresiranoj braći u Antiohiji. Pripovijest pokazuje da se zaustavio kako bi posjetio druge skupine Gospodnjeg naroda na putu, a Antiohija je bila kraj njegova propisanog putovanja. Njegovim dolaskom rezultiralo je nekoliko stvari:

(1) On sam je primio blagoslov. „Opazio je milost Božju i obradovao se.”

(2) Potaknuo ih je sve da odlučnošću srca prionu uz Gospodina. Oni su se već bili odvojili od poganstva i judaizma, te vjerom i poslušnošću i prihvaćanjem Duha Svetoga bili pridruženi Kristu. Poticaj je bio da tako ostanu, odvojeni od daljnjih veza i vezani za Gospodina – s namjerom srca – ne privremeno niti zbog mentalnog uvjerenja u logiku Kristove religije, već da njihova srca trebaju biti potpuno predana Gospodinu u punini posvećenja.

Takvo posvećenje je bilo predmet Barnabinog propovijedanja prilično kratko vrijeme, a rezultat je bio „Mnogi su ljudi dodani Gospodinu.” Sada primijetite još jednu prekrasnu počast Barnabinom karakteru, i neka svatko od nas vidi u kojoj mjeri ove osobine možemo pronaći prevladavajuće u sebi, i u kojoj mjeri ih možemo, Božjom milošću, imati još u izobilju. Čitamo: „Jer bijaše čovjek dobar, pun Duha Svetoga i vjere.” Što bi se još moglo reći u čast bilo kojeg Božjeg djeteta? Ovo je svjedočanstvo daleko bogatije nego ako pročitamo: „Jer on je bio učen čovjek ili mudar čovjek, i pun samopouzdanja i moćan skupljač novca za Crkvu.” Njegovo je srce bilo puno duha svetosti i bio je pun vjere što se tiče Božje moći i Božje Istine.

Napominjemo da ovdje nisu spomenuti uobičajeni znakovi blagostanja među nominalnim kršćanima – izgradnja crkava, sakupljanja, itd . Uspjeh rane Crkve uvelike leži u činjenici da je pitanje novca bilo zanemareno, kao i izgradnja velikih hramova za bogoslužje. Djelo je bilo naviještanje Krista i okretanje ljudskih srca od grijeha prema pravednosti, od

neznanja prema znanju i nevjere prema vjeri – od đavolstva do svetosti.

SAVAO DOVEDEN U ANTIOHIJU

Barnaba je uočio širinu polja mogućnosti u Antiohiji i sjetio se Savla iz Tarza, kojega je tamo potražio i doveo na novo polje rada. Očigledno je Gospodin dopustio Savlu da se neko vrijeme odmori u tišini kako bi probavio određene značajke Istine, kako bi se pravilno osposobio. Nema sumnje da su te lekcije bile potrebne za razvoj poniznosti, vjere i poslušnosti. Sada je, međutim, došlo vrijeme da Savao bude uveden u djelo evanđelja. Opet se Bog poslužio sredstvom. Barnaba se nije pouzdao u pisanje pisma, nego ga je osobno otišao vidjeti, potaknuti ga na aktivnosti u Učiteljevoj službi i ukazati mu na otvorena vrata još većeg rada u Antiohiji, gdje će Savlovo učenje i talenti biti ključni za dodatno učvršćenje Istine i nadahnuće braći. Godinu dana okupljao se s Crkvom u Antiohiji i poučavao mnogo ljudi javno i privatno.

UČENICI NAZVANI KRŠĆANIMA

Ime „kršćanin” prvi put je primijenjeno na Gospodinove sljedbenike u Antiohiji. Takvo ime im ne bi dali Židovi, niti bilo gdje gdje je judaizam bio najvažniji, jer je grčka riječ Krist ekvivalent hebrejskoj riječi Mesija. A Židovi bi bili posljednji u bilo kojem smislu te riječi koji bi rekli da je Isus bio Mesija, ili da su njegovi sljedbenici bili kršćani ili mesijanci. Ne čitamo da su kršćani prvi put preuzeli ovo ime u Antiohiji, nego da su ih tako prvo zvali drugi. Da je običaj nastavio prevladavati, i da je jedino ime po kojem će Gospodinovi sljedbenici diljem svijeta biti poznati bilo njegovo ime! Dr. A. McClaren ispravno sugerira: „Da su ljudi u Antiohiji nazvali Kristove sljedbenike 'isusovcima' to bi značilo sljedbenike običnog čovjeka. Nisu znali koliko su dublje otišli kad su rekli, a ne 'sljedbenici Isusa' nego 'Kristovih sljedbenika'; jer nije Isus čovjek, nego Isus Krist, čovjek sa svojom Službom, čini središte i vezu kršćanske Crkve.”

Postoji snažna lekcija u sljedećem iz pera Vel. Peloubeta, DD:

„John Wesley je jednom rekao da je sanjao da je vidio veliko mnoštvo kako ulazi u pakao i pitao je ima li metodista među njima. Da, rečeno mu je, i to dosta njih. A baptista? Da. I prezbiterijanaca? Da. Zatim u njegovom snu iznenada se našao na vratima raja i ozbiljno upitao vratara tko je unutra. Metodisti? Niti jedan. Prezbiterijanci? Baptisti? Ne, niti jedan od ovih. Katolici? Ne. 'Tko su onda unutra,' upitao je. 'Samo kršćani', bio je odgovor.”

Ne podržavamo san brata Wesleya o tome da mnoštvo ulazi u raj i pakao; vjerujući kao i mi, da svi idu u biblijski pakao, u grob, u grobnicu, i da će Prvo

uskrsnuće biti sastavljeno samo od svetaca pobjednika. Sigurni smo, međutim, da u tom Uskrsnuću Blaženog i Svetoga sektaštvo i članstvo u sektaškim ustanovama i svjetovnim ložama neće biti prepoznato kao nešto što daje takvim članovima bilo kakav prioritet, čast ili slavu, nego moguće i obrnuto. Ime koje će ostati bit će kršćani. Svi će to biti. Zašto bi Mesijina zaručnica, nakon što je uzela njegovo ime, zbunila stvari u bilo kojoj mjeri dodajući mu ime bilo kojeg ljudskog bića ili institucije? Sve ih potičemo da se oslobode svih ljudskih titula i ropstva u slobodi kojom nas je Krist oslobodio. Naše je ropstvo Glavi i pod njegovim vodstvom, a njegovim smo Duhom čvrsto vezani svim načelima pravednosti i svima onima koji imaju njegov Duh, njegov um, njegov stav, kao živi članovi jednog Tijela. Odvojiti se od ovih veza ljubavi i simpatije, zajedništva i poslušnosti značilo bi naše izgladnjivanje i smrt, baš kao što loza ne može podnijeti sama sebe, niti donijeti plod, osim ako ne ostane u Trsu, u zajedništvu s drugim lozama istog Trsa, i kao sudionik sokova (milosti, blagoslova) koji kroz korijen dolaze do svih pravih grana.

PLODOVI DUHA U ANTIOHIJI

U Božjoj providnosti antiohijska su braća bila unaprijed obaviještena o nadolazećoj gladi u cijelom civiliziranom svijetu. Oskudica bi pogodila sve dijelove i klase, ali bi posebno bila teška za siromašne, zbog visokih cijena. Odmah su ih antiohijska braća upozorila na činjenicu da će braća u Jeruzalemu, posebno siromašni i progonjeni, posebno patiti od te gladi, pa su im željeli pomoći i sakupili su u skladu s tim. Nisu oklijevali, jer bi, ni sami imućni, vjerojatno i

KRIST, NAŠA PASHA

OD REBECCA FAIR DONEY

U tamnoj noći, dok je Egipat spavao, Izašao je anđeo, Božju zapovijed da izvrši: Pobijte sve prvorodene, čak i od prijestolja, Dolje kroz kraljevstvo do najskromnijeg doma.

Brzo je bilo njegovo djelo; i u ponoćnom zraku, Oh, kakav krik tjeskobe i očaja je Ustao, iz srca onih u svakom domu: Božja je riječ bila sigurna; došla je posljednja velika pošast.

Ali u domovima Izraela, kakav prizor! Bez tame, u svakom stanu, svjetla. Odjeven za putovanje; cipele na nogama; Sa štapom u rukama, svečanu gozbu jedu.

Bog njihova oca napokon je čuo njihove vapaje: došlo je njegovo vrijeme; njihovo je ropstvo sada prošlo; Tako su te noći, dok je Egipat oplakivao mrtve, jeli janjetinu s gorkim travama i kruhom.

sami osjetili žestinu gladi. Božja ljubav izlivena u naša srca pobjeđuje velik dio naše prirodne sebičnosti i čini nas velikodušnima i pažljivima prema drugima. Kako lijep, kako Kristu sličan duh! Moramo voljeti ovu braću zbog toga i nastojati oponašati njihov primjer i biti voljni u pogledu svake pomoći koja se može pružiti bilo kojem od sučlanova Tijela Kristova, blizu i daleko.

Apostol doista nagovještava da ako bilo koji Kristov sljedbenik vidi da mu je brat u potrebi i zatvori svoje srce suosjećanja prema njemu i odbije mu pomoći, to bi bio pokazatelj da mu nedostaje duh Glave, duh ljubavi, distinktivna značajka za koju je naš Gospodin rekao da ukazuje na njegove učenike kao različite od svih ostalih na svijetu. „Po ovome će svi znati da ste moji učenici ako budete imali ljubavi među sobom.” – Ivan 13:35.

Kad god prilika za činjenje dobra dođe do naše pozornosti, ne treba je zanemariti, već razumno istražiti s mišlju da je moguće da je Gospodin skrenuo našu pozornost na ovu stvar kao ispit ljubavi prema njemu ili prema braći. Doista, od velike će nam koristi biti ako naučimo gledati na sve životne događaje s ovog stajališta. Ako se kušnje i poteškoće, radosti i zadovoljstva, sve pomno promotre s mišlju o Gospodinovom nadzoru i brizi za vođenje u pogledu naših interesa i poslova, to će uvelike povećati našu vjeru i našu duhovnu radost.

Pavao i Barnaba bili su odabrani zastupnici koji su se pobrinuli za prijevoz zaliha hrane za pomoć jeruzalemskoj braći u razdoblju gladi koje se približavalo. U dogledno vrijeme vratili su se, dovodeći sa sobom Ivana Marka kao daljnjeg pomoćnika u dobrom djelu.

Ali zašto ova krv koju vidimo na svakim vratima? Zašto anđeo, vidjevši, prolazi? Izraelski prvorodenci u Egiptu isto su bili u opasnosti; I samo kroz tu krv mogli su biti pošteđeni.

Prošla su stoljeća; i dalje po božjoj zapovijedi, Svake su godine klali i jeli pashalno janje. Ne da bi njegova krv mogla okajati njihove grijeh, nego kao tip onoga koji tek treba doći.

* * *

Onaj bezgrešni, koji je, viseći na drvetu, Ponio sve zemaljske grijeh, da oslobodi zatvorenike; Taj Pravednik, taj savršeni Jaganjac Božji, Koji je za svijet dao svoju najdragocjeniju krv.

Naš blagoslovljeni Gospodin, s onima koje je najviše volio, Te posljednje noći sjeo je da svetkuje gozbu. „S velikom željom,” rekao je nekolicini svojih odabranika, „sam želio jesti ovu gozbu s vama.”

„Moje je srce ožalošćeno; jer će me izdati jedan od vas, moje odabrano društvo.” „Gospode, jesam li ja?” svaki je drhtavim glasom upitao: „Ne, Gospodine, umrijet ćemo s tobom! povikao je svaki.”

Ali u velikoj žalosti, naš Gospodin ipak je rekao: „Jedan će zanjekati, drugi će izdati; Svi će se sablazniti i pobjeći k svojim – Da nije mog Oca, ja bih bio sam.”

Nakon gozbe, uzeo je Čašu i rekao: „Pijte iz nje; za vas je moja krv prolivena. Ne pijem je više, dok je ne pijem s vama, U onaj radosni dan, kada ćemo je piti novu.”

Zatim je blagoslovio kruh, i kako je svaki uzeo, „Ovo je tijelo moje, lomljeno za tebe.” Često dok pijete ovo vino i jedete ovaj kruh, pokazujete patnju svoje glave.

Noseći teret krivnje i srama sveg svijeta, Poznavajući da će se njegovi uskoro odreći njegovog imena; Znajući, po Bogu, da će biti napušten, Tako je naš Gospodin otišao u svoj Getsemani.

I još taj sveti blagdan kroz godine, svetim suzama spominju Tvoji sveci. Držeći se njegovih riječi, koji je rekao: „Ovo čini u znak sjećanja na moju umiruću ljubav prema tebi.”

U ovoj mračnoj noći, Gospodine, sastajemo se mi, tvoji prvorodenci, Sa štapom u ruci i obucom na nogama. Tvoja dragocjena krv poškropljena je po našim srcima; Tvoje slomljeno tijelo život nam prenosi.

Dodi, predragi Gospodine, i blagoslovi nas dok blagujemo; Oko ovog stola, budi naš počasni gost. Jedemo, pijemo i ovdje obnavljamo zavjete; O zavjete naše, Gospodine, čuvaj nas uvijek vjernima!

Sve zemaljske nade i radosti, iza nas leže; Gospodine, išli bismo s tobom, uskim putem. Što je zemaljska radost i što njezina blistava troska? Sve rado ostavljamo za tvoj dragi križ.

Tvoja neusporediva žrtva nam pruža priliku da podijelimo tvoje patnje, najdraži Gospodine. Razlomljeni s tobom, tražimo ovu rijetku povlasticu, Da u tvojim radostima možemo dobiti udio.

Na ovaj Dan pomirenja, mi bismo položili Na oltar, Gospodine, pored tvoje vlastite, Našu žrtvu; tako je vrlo malena; Uzmi, Gospodine, i prinesi; to je naše sve.

Dan za danom, naše kušnje, Gospodine, rastu: s ove strane vela, znamo da ne smiju prestati. Bičevanje, ili

mač, ili plamen, što god bilo, Pomozi nam, dragi Gospodine, u našem Getsemaniju.

Gorku čašu što je na tvoje usne stisnuta, Mi bismo, također, iskapili, niti bismo klonuli od gorčine. Ove oznake sinovstva dijelimo s našom dragom Glavom; Da živimo s tobom, moramo s tobom biti mrtvi.

Uzet ćemo čašu punu tuge i boli; Popijte posljednju kap i, umirući, ponovno pijte; O čudesne radosti! ovaj put će čaša biti čaša života i besmrtnosti.

Gospodine, s tobom smo imali blagoslovljenu gozbu; Sada idemo naprijed da bismo mogli biti testirani. Pomozi nam, da ne izdamo svoga Gospodina; Kada Sotona pokušava rešetati, Gospodine, moli za nas.

* * *

Neka svečana noć, usred prizora straha i jada, Dok žestoki vjetrovi pušu sa svih strana; Dok strasti bjesne i oluje napreduju, Posljednji spomen njihov držat će sveci tvoji.

Možda je malo onih koji se okupljaju oko stola; jer Mnogi, ušli su u njihovu nagradu. Hvaleći Onoga koji ih je sigurno odveo kući; Čekaju, dok ne dođe vrijeme vjenčanja.

Neki, umorili su se prije nego što je borba završila; Neki, zbog uvrede, više ne bi hodali ovuda. Revni neko vrijeme, mislim, dobro su trčali, Ali na ispitu Ljubavi, posrnuli su – pali.

Oni koji su ostali, zadnji od tvojih dragih „stopala,” Zadnju gozbu drže pred prijestoljem milosti; Skupljajući snagu za ono što je pred njima, Kad dovrše u smrti, svoju žrtvu.

Nekog će veličanstvenog jutra anđeoska vojska pjevati! Nekog divnog jutra zvone nebeska zvona! Crkva Kristova je prošla svoju kušnju; Vječno blaženstvo njezino je od vijeka do vijeka.

Pred prijestolje svoga Oca, s ljubavlju i ponosom, Krist će predstaviti svoju savršenu, besprijekornu Zaručnicu. Gozba počinje; došao je čas vjenčanja; Krist i njegovi vjerni zauvijek su Jedno.

Tog blaženog dana, Zaručnik će sjesti, Sa svojom dragom Zaručnicom pored sebe, na prijestolju. Podijeliti njegove radosti; vidjeti njegovo blagoslovljeno lice; U tom blaženom mnoštvu, o Gospodine, daj nam mjesto. 21 veljače 1909 godine.

MISIONARSKI DUH KRŠĆANSTVA

– DJELA 13:1-12 – 2 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „*Idite po svem svijetu i propovijedajte Evanđelje svakom stvorenju. Tko uzvjeruje i pokrsti se, bit će spašen, a tko ne uzvjeruje, bit će osuđen.*” Marko 16:15,16. (Izostavljeno u starim Ms.)

OVAJ stih i cijelo ovo poglavlje od devetog retka do kraja svi izučavatelji priznaju kao interpolaciju – dodatak Svetom Pismu – koji nije napisao Marko, već je dodano stoljećima kasnije. Riječi se ne nalaze u najstarijim grčkim rukopisima. Bolje bismo upotrijebili dobro provjerene riječi Mat. 28:19, „Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha.”

Duh kršćanstva je agresivan. Evanđelje pred istinskog vjernika postavlja cilj, motiv koji nadahnjuje do najvišeg stupnja entuzijazma. Poruka postaje goruća koja mora planuti kao pravo svjetlo da prosvijetli druge. Inače bi izumrla, ugušila se. „Duha Svetoga, kojim ste zapečaćeni, ne gasite,” sigurno se može primijeniti na ispravan misionarski duh, kao i na druge načine.

Misionarska nastojanja u stranim zemljama svakako su bila u skladu s Božanskim nagovještajem, da se spoznaja o Božjoj milosti može raspršiti naširoko i nadaleko kako bi se sa svih strana odabrali Božji „izabrani.” Ovim riječima ne podupiremo sve što je povezano s metodama ili porukom koja je poslana u ime Evanđelja. Međutim, vjerujemo da je blagoslov nastao čak i korištenjem pogrešnih metoda i nečistih učenja. Oni koji su dali novac za cilj sigurno su primili blagoslov, nadoknađujući svaki napor služenja Gospodinu. Žrtva zemaljskih sredstava donijela je svoj blagoslov i naknadu u žaru duha. Nismo sigurni u kojoj su mjeri pogani imali koristi od lekcija koje im je donijela civilizacija; nešto više; nešto, manje. Samo će Gospodin znati kako odrediti stvarne rezultate i raspodijeliti nagrade za službe u njegovoj stvari.

Naše je mišljenje da, iako ima toliko toga za učiniti kod kuće u civiliziranim zemljama, oni koji imaju pune ruke posla dobro bi učinili da se time zadovolje, ostavljajući Gospodinu da kasnije otvori put, u skladu sa svojom mudrošću i milošću, da pogani čuju poruku. Naši čitatelji će se sjetiti da se u Gospodinovoj providnosti činilo mudrim da brat Booth i supruga odu u Afriku kao predstavnici Istine. Činilo se da to nije prepreka za rad u civiliziranim zemljama, a dokazi su bili da je Gospodin imao neka zrela zrna pšenice u dalekoj Africi. Riječi brata Bootha i drugih iz Cape Towna i okolice uvjeravaju nas da naviještanje dobre vijesti velike radosti prilično dobro napreduje u toj regiji. Tamo tri bijela brata sada neprestano propovijedaju mješovitog publici. Nekih pola tuceta malih zajednica raduje se rastućem znanju o Božanskom planu vjekova. Nadalje, tri crna brata su se založila za cilj i revno započeli njezino naviještanje. Jedan radi blizu Cape Towna. Jedan je već prešao

gotovo 3218 km i ima značajan utjecaj među svojim narodom u blizini jezera Nyasa. Drugi je upravo krenuo u istu blizinu pješice, putovanje od oko mjesec dana. S njim ide šest ili osam drugih mladih crnih kršćana koji tako putuju, da mogu imati koristi od njegove indoktrinacije na putu i da budu bolje pripremljeni za vijest o velikoj radosti kada stignu do svojih sunarodnjaka. Međutim, naša misionarska nastojanja, kako u domovini tako i u inozemstvu, drugačijeg su karaktera i drugačijeg nadahnuća od ostalih misionarskih nastojanja. Naše nije navještaj žestokog Boga i velikog mjesta zvanog pakao ili čistilišta u koje su otišli svi njihovi preci i u koje moraju otići ako ne prime našu poruku. Naša je misionarska poruka svetog Pavla i Barnabe – najava da je Bog ljubavi osigurao Otkupitelja; da će u dogledno vrijeme Otkupitelj uspostaviti svoje Kraljevstvo i kroz njega blagosloviti sve obitelji na zemlji spoznajom svoje milosti, i dati pomoć da se vrate u sklad s Bogom i time priliku za vječni život.

Naša je poruka posebne naklonosti koju sada šaljemo svima koji imaju „uho da čuju” i srce da je cijene i prihvate. Naš je misionarski lov na Gospodinove dragulje, na njegovu „Kraljevsko svećenstvo,” njegovu „malo stado,” njegove „izabranike” kako bi oni bili prosvijetljeni i kako bi im se pomoglo u jasnijoj spoznaji Istine, kako bi mogli osigurati svoj poziv i izbor za sunasljedstvo sa svojim Otkupiteljem u njegovom dolazećem Kraljevstvu. Naš glavni posao je kod kuće ili na mjestima gdje je Evanđelje već naviješteno, jer razumijemo da Sveto Pismo uči da smo u vremenu žetve ovog Evandeoskog doba, baš kao što je djelo Gospodina i njegovih apostola bilo u vrijeme Žetve Židovskog doba. Svojim učenicima Isus je rekao: „Ja sam vas poslao da žanjete ono oko čega se niste trudili.” Drugi ljudi su radili i vi ulazite u [plod] njihovog rada žetvu zrelog žita. Neće nas iznenaditi da svojedobno saznamo da je čak dvjestotinjak novih vjernika u Africi ove godine slavilo Spomen večeru više od broja koji su na njoj sudjelovali prošle godine. Naravno, dvjesto nije mnogo, niti se možemo nadati da će sve to biti zrela zrna pšenice. Ipak, ovo otvaranje smatramo vrlo povoljnim s obzirom na duljinu njegovog osnivanja.

MISIONARSKI DUH U ANTIOHIJI

Naša lekcija nam govori da su u Antiohiji bila tri javna govornika, osim Pavla i Barnabe, i da su oni služili i prakticirali samoodricanje, Sveti Duh je ukazao da bi Barnaba i Pavao trebali obaviti poseban posao u prenošenju poruke Božje milosti drugima. I na ovaj

način imamo sugestiju u pogledu ispravnog kursa koji treba slijediti među Gospodinovim narodom općenito, gdje god se nađe, da je broj javnih govornika i učitelja, voditelja berejskih lekcija, itd., veći nego što je stvarno potrebno. Umjesto da gube dragocjeno vrijeme i energiju, svi bi trebali prepoznati činjenice slučaja i uskladiti ih s uputama ove lekcije, a neke odvojiti za posebne misionarske napore. Propust da se primijeti širina Gospodinova djela i prednosti služenja pokazalo se kao iskušenje za neke i dovelo je do traženja mana i svađanja, paljenja srca i obeshrabrenja, umjesto uzajamnog ohrabriranja, suosjećajne pomoći i povećanja radosti Gospodina i širenje Istine. Svaki Kristov član, a posebno svaki sposoban za poučavanje, trebao bi nastojati zauzeti najširi mogući pogled na Gospodinovo djelo i pogled pun ljubavi i cijenjenja na nastojanja svakog susluže. Ovaj smjer vodi uzajamnoj izgradnji, dok drugi smjer teži hladnoći i mršavosti, ako ne i međusobnom grizenju i proždiranju.

POLOŽILI RUKU NA NJIH

Za ovu misijsku službu Crkva je zaredila apostole. Polaganje ruku nije značilo da im se daju bilo kakve duhovne ili okultne moći. To nije značilo davanje ovlasti za propovijedanje. To je doista značilo da je Gospodnja zajednica u Antiohiji priznala ovu dvojicu ljudi kao Božje slugu i ovlastila ih da izađu kao njihovi predstavnici, i podrazumijevano na njihovu odgovornost, da drugima prenose poruku dobre vijesti. Kao što su svećenici polagali svoje ruke na životinje koje su ih trebale predstavljati u žrtvovanju, tako je Crkva polagala svoje ruke na one koji su ih trebali predstavljati u službi Istine.

Slično mi danas slijedimo ono za što vjerujemo da je vodstvo Duha Svetoga u slanju Putujuće braće da naviještaju dobru vijest. Oni idu naprijed, kao što su apostoli izrazili stvar, nisu ovlašteni propovijedati od čovjeka ili ljudi ili ljudskih sistema, nego od onoga koji je rekao, „Idite, naučite sve narode” ljudi svih nacionalnosti, a ne samo Židovi, kao isprva. Ipak, Crkva općenito polaže svoje ruke na ovu Putujuću braću u smislu da kaže: „Vi idete s našim odobrenjem, kao naši predstavnici, i svi će vaši troškovi biti podmireni iz naših donacija u Traktatnom Fondu. Služite Gospodinu vjerno i izvještavajte nas putem kanala Društva.”

SVJETLO I TAMA U SUKOBU

Odlučili su prvo otići na otok Cipar, vjerojatno zato što je Barnaba bio porijeklom s tog otoka i zato što bi to bio njihov pravi put za odlazak u Malu Aziju.

Očigledno se ništa posebno nije dogodilo sve dok nisu prošli gotovo cijelu dužinu otoka, gdje su došli u sukob sa Židovom, čarobnjakom, poznatim kao Elima ili čarobnjak. Velik dio prijevara tog vremena i danas potpomognut je od strane palih anđela ili demona. Elima je uočio da apostolovo razmišljanje ima svoj učinak na vladinog zamjenika ili prokonzula i nastojao je pobijati istinu, priznajući da uspjeh apostola znači gubitak prestiža zbog njegovih vlastitih prezentacija laži. Sveti Pavao, prožet posebnom snagom Duha Svetoga, prikovao je svoj pogled na Elimu i rekao: „O pun svake prijevare i svake podlosti, ti đavolsko dijete, ti neprijatelju svake pravednosti, nećeš li prestati izopačavati prave puteve Gospodnje? I sada, evo, ruka je Gospodnja nad tobom, i bit ćeš slijep i nećeš vidjeti sunca neko vrijeme.”

To nije bila Pavlova moć, niti Pavlov sud, već Gospodin, a Pavao je bio samo njegov glasnogovornik. Niti sada Gospodin uvijek tako kažnjava svoje protivnike, nego je ovo bila izuzetna pojava, s namjerom da pomogne u uspostavi Kristove religije kao i da ohrabri apostole u njihovoj daljnjoj službi. Nije na nama da pokušavamo oponašati pravac djelovanja sv. Pavla po ovom pitanju. On je bio apostol, posebno opunomoćen i posebno korišten u smislu u kojem mi nismo. Naše je propovijedati Riječ i prepustiti rezultate Gospodinu. Međutim, nije daleko dan kada će se, pod snagom Kraljevstva, snažno obračunati s onima koji se opiru Istini i osjetiti tešku ruku Božanskog suda na sebi. Drago nam je, međutim, da će doći do oporavka od tih presuda, kao što je bilo u slučaju Elime; iako je njegova sljepoća bila samo jedno razdoblje. O tom budućem Dobu je zapisano: „Kada sudovi Gospodnji budu rašireni (posvuda) u zemlji, stanovnici svijeta će se učiti pravednosti.” Nema sumnje da je Elima naučio nešto iz svojih iskustava, a pripovijest je pokazala da je stvar bila od velike pomoći prokonzulu. Ali njegova je vjera bila po strani od čuda. Kao što čitamo: „Poslanik, vidjevši što se dogodilo, povjerova zadivljen naukom Gospodnjim.” Ovdje napominjemo da je to pravi utjecaj koji trebamo nastojati ostaviti u svakom srcu; ne čuđenje nad našom sposobnošću ili govorništvom ili drugim moćima, već čuđenje nad učenjem Riječi Gospodnje. Doista, nema sumnje da je to tajna današnjeg napretka poruke Žetve. Ljudi su zapanjeni tom doktrinom. Naši Putujući govornici nisu izvan prosjeka. Mnogi bi rekli, možda, nisu do prosjeka denominacijskih propovjednika, ali oni imaju učenje. Oni imaju Božanski plan vjekova i to je ono što impresionira i začuđuje one koji slušaju.

„A ovo je ta osuda, budući da je svjetlo došlo na svijet, a ljudi su više ljubili tamu nego svjetlo, jer su im djela bila zla.” – Ivan 3:19

RAZLOZI LAIČKE PROMJENE VJEROVANJA

Da mi se netko prije četiri mjeseca obratio s bilo kakvim „novim” ili drugačijim vjerskim uvjerenjem nego što sam ja tada imao, izjavio bih da sam kongregacionalist i bio bih zadovoljan tim uvjerenjem; da nisam mislio da postoji neko vjerovanje bliže ispravnom ili bliže Biblijskoj istini. Ne da mislim da je kongregacionalizam bolji od vjere ili uvjerenja drugih denominacija, ali svakako jednako dobar.

Ali nedavno se dogodilo neočekivano. Skrenuta mi je pozornost na „novo” uvjerenje, o kojem sam znao samo malo. Ovo je bio prvi svezak **STUDIJA SVETOG PISMA** pastora Charlesa T. Russella, poznat kao „Božanski plan,” o kojem sam mnogo slušao iz dana u dan. Oduvijek sam se smatrao prilično liberalnim u procjeni onih koji su druge kršćanske vjere, ali prema ovim sam knjigama imao gorke predrasude.

Skrenuta mi je pozornost na neke stvari za koje sam mislio da bi ih svatko trebao znati ako su točne. Ali jesu li bile istinite? Mogu li biti istinite? Nisam želio da me osvoji bilo kakva „nova stvar,” ali bilo je nekih stvari o kojima sam želio znati više, a njih sam slušao i čitao, ali ne želeći da me uvjere.

Konačno odgovarajući na upit, rekao sam da nisam toliko svojeglav ili tvrdoglav da odbijem vjerovati ili biti uvjeren, ako sam bio u zabludi u vezi s učenjem Svetog Pisma, pod uvjetom da su izjave koje su mi predstavljene bile Biblijske i vodile bi boljem razumijevanju Biblije i Božjeg plana, i pod uvjetom da se mogu dati i dokazi.

U tom sam duhu počeo čitati i proučavati **STUDIJE SVETIH PISAMA MILENIJSKE ZORE**. Smatrao sam da je svaki svezak serije iznimno zanimljiv, dok su se razotkrivali prekrasni Božji plan i istina. Nakon čitanja serije od šest svezaka mogu reći da su ove knjige, ako su istinite, zasigurno najdivnije i najvažnije knjige ikada napisane – izvan Biblije. I vjerujem da su istinite! Ako su istinite, svatko bi trebao znati Biblijsko učenje.

Otkrio sam da se do kronoloških rezultata dolazi pomoću pet odvojenih i različitih linija računanja, a

jednako pažljivo i savjesno postupanje sa svakim predmetom očituje se kroz cijelu seriju.

Pastor Russell oslobađa religiju od zabluda, zabluda koje su se malo-pomalo uvukle kroz Rimsku Crkvu, itd. On oslobađa religiju od tradicije i uvjerenja koje je stvorio čovjek i nastoji razjasniti Božji put u cijeloj Biblijskoj čistoći, dokazujući sva učenja putem Svetog Pisma, i to samo neiskrivljenim Svetim Pismom.

On se ne uzdiže. Uzvisuje Krista samoga, s Ocem. On ne ruši ništa što se uči u Božjoj svetoj Riječi. On ne gradi nikakvu vjeru niti religijski sistem, već uzima Sveto Pismo i samo Sveto Pismo za našeg duhovnog vodiča, dokazujući i testirajući sve stvari prema tom standardu. On se bori protiv zla svake vrste, i svake nijanse nevjere, spiritualizma, više kritike – svakog oblika nevjere.

Na prvu pomisao da se neki zaključci čine radikalnima onome tko je navikao na uobičajena takozvana „ortodoksna” tumačenja, ali u svakom će se slučaju ustanoviti da su čvrsto Biblijski.

Oni koji vjeruju u **MILENIJSKO SVANUĆE** ne uče, kao što neki misle, da su oni koji vjeruju i vjerno slijede ova učenja jedini koji će biti spašeni. Oni ne samo da uče da svi takvi moraju slijediti Učitelja tijesnim i uskim putem, već podučavaju također suosjećajnije Evandjelje i širi plan spasenja za sve koji će biti spašeni, nego što to drugi obično shvaćaju i podučavaju.

MILENIJSKO SVANUĆE doista uči da postoje druge istine od onih koje obično naučavaju različite crkve i religijski sistemi, istine koje su važne i koje nastoji razjasniti.

Ne još jedno vjerovanje koje bi se dodalo raznolikim svjetskim religijskim uvjerenjima, već jedno tumačenje, koje znači sklad cijelog Svetog Pisma i jedinstvo vjerovanja i namjere za sve Kršćane bez obzira na ime – za sve tragaoce za istinom koji su voljni sve napustiti i slijediti Krista.

JMM – Ia.

